

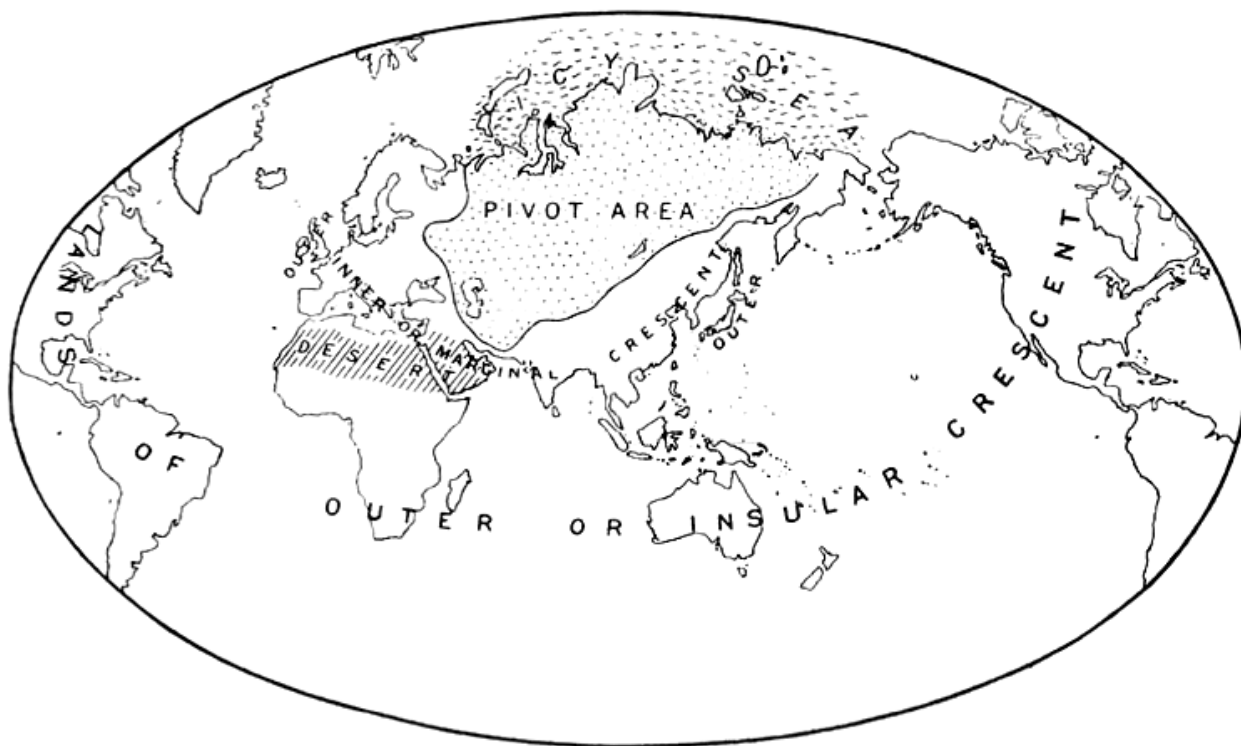
Tom Luongo: ŽÁDNÉ PŘÍMĚŘÍ S HEARTLANDEM

- CZ24 News | 6. června 2023

My všichni takzvaní geopolitičtí analytici máme dluh vůči Halfordu Johnu Mackinderovi. Jeho práce z roku 1904 „[The Geographical Pivot of History](#)“ je základem téměř veškerého strategického myšlení v dnešních politických kabinetech, think-tancích a vojenských akademiích na Západě.

Všichni jsme slyšeli první tři pravidla Mackindera:

*„Kdo vládne východní Evropě, ovládá Heartland.
Kdo vládne Heartlandu, ovládá Světový ostrov.
Kdo vládne Světovému ostrovu, ovládá svět“.*

Kvůli dominanci Mackinderových myšlenek a politikám vytvořeným na jejich podporu byl svět vystaven nekonečným konfliktům ohledně jeho pojetí „Světového ostrova“, což je v podstatě Eurasie.

A proto pro Západ prohra na Ukrajině nepřipadá v úvahu. Pro mackinderisty na vrcholu mocenských struktur v Londýně, Washingtonu a Bruselu znamená ztráta Ukrajiny ztrátu celého světa, protože mají tento velmi zastaralý pohled na světovou geografii.

Mackinderismus v dnešním světě je tautologie, redukující se na: Musíme ovládat Heartland, protože Heartland nemůžeme ztratit.

V tomto jedinečném tažení za získáním Heartlandu se Západ sám zruinoval – ekonomicky, morálně, a

co je nejdůležitější, duchovně. To vedlo k politické krizi, která trhá západní společnost.

Nejnovější článek Alastaira Crooka situaci dokonale shrnuje: „[EU přes příliš investovala do ukrajinského válečného projektu.](#)“

Ale není to jen EU, kdo to udělal. Stejně tak Spojené království. Stejně tak USA.

Analýza nákladů a přínosů pokračování projektu na Ukrajině dosáhla bodu zlomu. Problém je nyní v tom, že příliš mnoho lidí u moci, stejně jako předsedkyně Evropské komise Ursula Von der Leyenová, stále věří, že mají prostor pro manévrování v konfliktu, který stále více vázne v geopolitickém bahně Donbasu.

After meeting in Hiroshima, the city of peace, we are moving forward together.

We agreed that:

Security in Europe and Asia is indivisible and UN principles must be upheld;

Climate action will be stepped up;

Partnerships should be win-win.

The [@G7](#) is more united than ever. pic.twitter.com/UJ96Jf6OMg

— Ursula von der Leyen (@vonderleyen) [May 21, 2023](#)

*Po setkání v Hirošimě, městě míru, jdeme společně vpřed. Dohodli jsme se, že:
Bezpečnost v Evropě a Asii je nedělitelná a je třeba dodržovat zásady OSN;
Opatření v oblasti klimatu budou posílena;
Partnerství by mělo být oboustranně výhodné.
[@G7](#) je jednotnější než kdy jindy.*

—
Ursula von der Leyen, 21. května 2023

Optika zaměřená na střetnutí G7 nemůže být ostřejší. Setkání v jediném městě, které je vrcholným symbolem západního šilenství, v Hirošimě, byla symbolika velmi jasná. Jsme jednotní ve své sebespravedlnosti a pokud se vám to nelíbí, vzpomeňte si, co se stalo Japonsku.

Zničíme planetu, abychom ji zachránili.

Nedělitelná evropsko-asijská bezpečnost je eufemismem pro globální válku.

Zdá se, že žádné neúspěchy tyto lidi neodradí. Protože neúspěch prostě nepřipadá v úvahu.

Problém je však v tom, že jejich krátkozrakost je předvídatelná.

Špatný kód

Jakmile zredukujete všechny své hlavní principy na tři řádky kódu, poražení tohoto kódu se ze strategického hlediska stane docela snadným. Nezáleží na tom, jestli měl Mackinder pravdu nebo ne. Neměl. Důležité je, že si politici myslí, že pravdu měl.

Všichni jsme nad tím strávili příliš mnoho času a slov. Je to velmi jednoduché.

Pokud víte, že váš protivník hodí do konfliktu vše, co má, pak je vaše strategie jednoduchá; zničit vše, co do něj hodí, dokud mu nedojdou peníze, muži a vybavení, které by do konfliktu mohl vhodit.

A to je přesně to, co Rusko udělalo.

Přesně to jsem očekával, že udělají na začátku války ([zde](#), [zde](#) a [zde](#)), pokud nedosáhnou rychlého vítězství nad Ukrajinou; pokračovat v opotřebovací válce napříč všemi scénami vojenských akcí proti Západu, dokud buď 1) nepožádá o mír, nebo 2) nezkolabuje pod tíhou své vlastní arogance.

Bývalý britský premiér Boris Johnson (kdo jiný?), udělal kříž nad jakoukoliv formou brzkého jednání o urovnání mezi Ruskem a Ukrajinou.

Podle Crooka byla investice Západu na Ukrajině prostě příliš velká na to, aby se tak snadno vzdal. *Davos* i anglo-neoconi věří, že konečný sankční balíček svrhne Putina a destabilizuje Rusko a na to příliš silně sázejí. Jak říkával můj táta o profesionálních sportovcích, „tráví příliš mnoho času čtením novinových výstřižků...“

Dvě velmi uznávaná angloamerická média ve Spojeném království (ve kterých se často objevují zprávy amerického establishmentu) nakonec – a hořce – přiznala: „Sankce vůči Rusku se [nezdařily](#)“. The Telegraph [si stěžuje](#): „Sankce jsou vtip“; „Rusko [se už mělo zhroutit](#)“.

Opravdu si nepamatují svůj neúspěch v roce 2014/15, kdy celý tento projekt války na Ukrajině začal? Svrhli a odstavili Viktora Janukovyče od moci a Rusko jim vzalo Krym. Jejich „šok a hrůza“ tehdy vyvolaly epický záchvat vzteku, který srazil cenu ropy ze 125 na 25 dolarů za barel.

Jednalo se o první případ kampaně „Rubl = ruina“. Tehdy to nefungovalo. Ve skutečnosti to nastavilo Rusko a svět na cestu, po které se dnes ubírají. Od roku 2014 do dneška existuje přímá linie, a to nejen na zemi, ale i na finančních trzích a v politice zbytku východní Evropy – Heartland.

I když jsou tedy sankce vtipem, jejich použití se nyní bude stupňovat pouze jako záminka, která má zabránit třetím stranám, jako je například Maďarsko, aby se vymanily ze zaběhnutých kroků plánu.

K jejich smůle žádné zkroucení rukou [německou ministryní zahraničí Annalenou Baerbockovou](#) nezměnilo rozhodnutí Maďarska zablokovat jakoukoli další pomoc EU Ukrajině.

Selhání není možnost, je prostě nevyhnutelné

Ale zdá se, že na tom nikdy nezáleželo. Žádné neúspěchy nikdy nepřiměly tyto lidi, aby měli sebemenší pochybnosti. Na druhou stranu, když se nevidíte v zrcadle, sebereflexe není dominantním charakterovým rysem.

Ukrajina vždy představovala apoteózu neocon/neoliberálního světového řádu. Jak Crooke zdůrazňuje, stojí před velmi nepříjemnou volbou: Válka je nyní projektována jako binární volba: „Ukončit válku“ versus „Vyhrát válku“. Evropa se třese – stojí na křižovatce; váhavě se pustí po jedné cestě, jen aby zacouvala a nerozhodně udělá pár opatrných kroků po druhé. EU vycvičí Ukrajince, aby létali na F-16; a přesto je ostýchavá poskytovat letadla. To zavání tokenismem; ale tokenismus je často otcem mise-plížení.

Opravdu to tak je. Kvůli uzavřenosti těch, kteří jsou na Západě u moci – jejich zaujatosti, předsudkům, rasismu a aroganci – se na Ukrajině nezastaví, dokud je k tomu nepřinutí okolnosti.

Tyto okolnosti budou pravděpodobně diktovány zdokonalenou ruskou armádou, která je nyní konfigurována tak, aby vedla delší a jiný druh války, než byla ta, která začala v únoru 2022.

Každý den vidíme známky toho, že vojensko-průmyslová kapacita Ruska rychle roste, zatímco EU slábne. USA se rychle snaží vrátit zpět výrobu ztracenou v období ZIRP a Greenspan, ale je to pomalý a bolestivý proces, zejména proto, že jim v rozvaze došel prostor pro deficitní výdaje na urychlení věcí.

Takže Bachmut padl. Ukrajinská protiofenzíva neexistuje. Pokud něco bylo, už to absorbovali Putin a Prigožin.

Zelenskij nyní pošle F-16 k útoku na Krym a použije to jako jakýsi morální základ pro ospravedlnění oficiálního zapojení NATO po nevyhnutelném protiútku Ruska.

Vzduch pak bude ráno houstnout pachem termobarik.

Ale bez ohledu na to v Heartlandu nebude žádné příměří. Rusko neustoupí. Čína Moskvu podpoří až do konce, stejně jako OPEC+ a zbytek Střední Asie. Nebudou ale eskalovat ani o píd' dále, než je to nutné. Umožnit Západu, aby si i nadále myslel, že může vyhrát, je zásadní forma jak zničit nadřazeného soupeře.

Jiná hra

A i když Ukrajina skončí jako desetiletý mlýnek na maso bez jasného vítěze, bude to sloužit jako každodenní varování pro zbytek Asie, že není cesty zpět a že jejich budoucnost je lepší zabezpečit společně se svými sousedy, než přijímat úplatky, aby zůstali v roli místokráľů na výplatní listině Západu.

Proto je boj o kontrolu nad Pákistánem ve skutečnosti důležitější než Ukrajina. Protože Pákistán představuje východně-západní koridor spojující Světový ostrov dohromady. Zatímco Ukrajina je klíčem k rozbití Ruska, ke zničení osy Sever-Jih.

Tragédie Imrana Chána (ministrský předseda, pozn.red.) v Pákistánu je jedním z těch *vedlejších problémů*, které jsou ve skutečnosti důležitější než hlavní problém – Ukrajina. Bezprecedentní zásah pákistánské armády, vždy spolupracující se západními silami, je jasným znamením, že Mackinderismus je ve střední Asii živý a dobře se mu daří.

V Pákistánu začíná jasná občanská válka, jak se civilní vláda pokouší vyrvat skutečnou kontrolu nad zemí armádě a jejím globalistickým dárcům. Chánova podpora není výsledkem jeho brilantního vedení. Stejně jako Donald Trump je "závadnou" postavou, kterou ze všech stran obklopují zrádci, kteří podkopávají jeho autoritu.

Imran Chán byl odvolán nejhorším druhem zákulisních obchodů a dohod.

Ale, stejně jako Trump, lidé implicitně chápou, že je *jedním z nich*. Je na jejich straně, navzdory svým chybám. Takže zatímco vidíme ty nejamatérštější titulky a „analýzy“ toho, co se tam děje, od našich quislingových médií, pákistánský lid přichází po milionech, aby povýšil Chána na svého šampiona.

Aby v Pákistánu zvítězil, nemusí dělat nic jiného, než přežít a vrátí se k moci.

Zatímco Západ zoufale bojuje, aby odvrátil porážku v Heartlandu, je jasné, že zbytek Světového ostrova kuje plány, jak ho nechat za sebou. V určitém okamžiku se prostě nahromadí příliš mnoho

lidí a příliš velký tlak na to, aby Západ neustále tlačil svět k závěru, ke kterému nechce dojít.

A tehdy se vše změnilo doslova přes noc. Do té doby to bude další den, další eskalace, další nesmyslný politický boj na nože a tisíce lidí budou zbytečně umírat.

Když v roce 1904 publikoval tento článek, jediné, co Mackinder udělal bylo, že formalizoval britské imperiální myšlení do snadno stravitelné teze pro hlupáky.

Dnes nás tito pitomci nutí, abychom věřili, že naše životy závisí na boji za „svobodu“ na střední Ukrajině.

Článek byl napsán, když moc britského impéria začínala slábnout.

Byl to odraz rostoucí úzkosti, která probublávala, když se okraje impéria bouřily. Pokud se například nedokážeme udržet v jižní Africe (Búrská válka), měli bychom se alespoň ujistit, že při ústupu nikdo neovládá Světový ostrov.

Proto nám Sykes-Pico (*Sykes-Picotova dohoda ze dne 16. května 1916 v níž byly vymezeny zájmové sféry na Blízkém východě pro období po první světové válce, pozn.red.*) nechal Blízký východ v kmenovém konfliktu. Izrael tam situaci jen zhoršil. Pákistán byl vytvořen jako protiindický a Ukrajina byla oddělena od SSSR takovým způsobem, aby bylo zajištěno, že skončíme přesně tam, kde jsme dnes.

To vše proto, že někteří imperiálně smýšlející Evropané se nedokážou přimět podělit se o svět s hnědými lidmi.

AUTOR: Tom Luongo

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Janinna/Pokec24